

можеме да кажемъ, че показанното сравнение си нѣма никакъ мѣстото. Никаква друга, несъмнено историческа, аналогия ни не е представила тюрко-финската теория. Забѣлжително е още това, че и нашиятъ норманизмъ отъ своята страна намира аналогия за бързото преобърщане на русите въ славяне съ такова сѣщо прераждане и на бѣлгарете. И така, и двѣте тие мнѣмни теории са опиратъ една на друга*).

Преобърщанieto или смѣшението на различни народности, отъ които произлизатъ нови типове и нови националности, а така сѣщо преобърщанieto на единъ народъ въ други, става по такива сѣщо неизмѣнно дѣйствующи закони, както и сичкото друго на свѣтътъ; гигански крачки, отстъпления и пидилически ислечения тука не биватъ и не могатъ да бѣдатъ. Дунавските бѣлгаре са явяватъ предъ насъ не

*) Тоя сѣщи идилически възгледъ за сѣвършенното подчинение на завоевателите подъ влиянието на покорената народностъ е раздѣлялъ и многоуважаемиятъ, но твърдерано грабнатиятъ отъ смъртъта, Гилфердингъ. „Многоорди — говори той — въ продължението на цѣли вѣкове сѣ напададе отъ камъ Уралските планини или изъ сръбни Азия на земеделческите славяне и почти сичките сѣ упазваде, между мирното и питомното славянско племе, своята дива и ислючителна народностъ, както аварете, маджарете, печенѣгите, половците, татарете, турците и много други: отраднo ислючение между тѣхъ представляватъ оние полски (степпи) пришелци, които, даже и когато са надминуваде славяните съ силата на своето оужие, сѣ са покланяле предъ тѣхната духовна сила, сродѣваде сѣ са съ тѣхъ и сѣ ставале тѣхни защитници и братия. Такива сѣ биле хунните, които германците до толкова мразатъ; такива излѣзоха и бѣлгарете.“ Сѣчиненията на Гилфердингъ (I. 26).